

[Petra Petersen.]

ind for Tysklands genopståen som militærmagt, så spørg det folk, hvortil De hører, hr. minister, hvis De ellers tør.

Fuglsang: Som alle andre i denne sal har jeg i mit liv oplevet lidt af hvert: glæder og sorger. Glæder over opfyldte håb og sorg over skuffelser. Jeg har stået fyldt af gru foran en opstabledt dyng af mishandlede og døde kammerater, og jeg glemmer aldrig deres magre, forslåede kroppe, deres åbne, indfaldne øjne. Jeg glædede mig som mange her i salen den dag, dette barbari fik en ende og befrielsen kom; men jeg indrømmer, at det, man er i færd med at gøre her i dag, havde jeg aldrig troet muligt. Jeg ville have forsvoret, at spørgsmålet, som vi behandler her i dag, nogensinde ville blive rejst i det danske folketing. Jeg forstår det ikke. Hverken følelsesmæssigt eller forståelsmæssigt. Jeg kan ikke fatte, at de virkelig døde forgæves, alle de, der ligger begravet i den sidste krigs massegrave og på henrettelsespladserne, eller de, der gik som røg op gennem krematoriets brændende ovne. Det er muligt, at man heller ikke forstår mig, men jeg kan ikke fatte, at nogen finder moralsk mod til, oven i købet i demokratiets og kulturens navn, atter at give dem våben i hånd, som i sin tid dannede kæde omkring vor lejr og morede sig med at skyde til måls efter mennesker, der som mennesker og som udtryk for kultur og frindsid fuldtud stod på højde med nogen i denne sal.

Jeg glemmer aldrig juleaften 1942, da man under lejrens juletræ hængte to unge drenge, glemmer aldrig den ældstes sidste hilsen til sin broder: græd ikke; der er mennesker, der ikke har glemt os, og som heller ikke vil glemme dem, der nu tager vort unge liv!

Det er rigtigt, som den højtærede udenrigsminister sagde, at der ude i verden findes lande, som har lidt mere end vi. Der findes i land efter land mødre, som ikke har glemt deres drenge. Der sidder omkring i Europa mennesker, som sørger over kære, der døde, og som vil holde deres minde i ære. Lad så regeringerne søge at få os til at glemme; de glemmer ikke, og vi glemmer heller aldrig deres dyre løfte: aldrig igen! Ikke desto mindre skal vi, samtidig med at ofre for den sidste tids Gestapo slås med myndig-

hederne for at opnå en nogenlunde tålelig tilværelse, her i dag godkende oprustning af et Tyskland, som af amerikanerne har fået udleveret Gestapos gamle kartoteker og, efter hvad udviklingen viser, også har i sinde at bruge dem efter deres mening.

Jeg er klar over, at vi tilhører forskellige partier, vi, der sidder i denne sal, og har forskellig opfattelse af mangt og meget; og er vi end ikke enige, har jeg dog altid betragtet de andre ærede medlemmer som ærlige i deres overbevisning og stræben, ganske som jeg selv ønsker at blive betragtet som ærlig, når jeg mener, at mine synspunkter tjener det danske folk bedst; og jeg føler mig overbevist om, at det, vi kommunister siger i denne sag, dækker det, som virkelig ligger i det danske folks interesse. Således må vi respektere andres mening; anderledes kan det ikke være, så længe vi ikke konkret ved det modsatte. Men netop på denne baggrund kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv om eet, der for mig er større end alle de dygtige taler og talemåder, forklaringer og omsvøb, vi har hørt her i dag: hvilken stilling de ærede medlemmer i deres hjerter har til den sag, der skal stemmes om. Det gælder de ærede medlemmer på de socialdemokratiske bænke. I, der er sat herind af danske arbejdere i by og på land, tør I påstå, at I er i stand til at se jeres hundredtusinder trofaste tilhængere ind i øjnene og påstå, at I inderst inde føler jer overbevist om at opfylde deres ønsker...

Formanden: Der må ikke tales direkte til medlemmerne.

Fuglsang: ... ved den stilling, som jeres partis ordfører har gjort sig til talsmand for i dag?

Der er folk herinde, som var med sidst, der er folk, som har mistet kammerater og venner. Er det muligt, at de allerede er glemt, og at man har glemt, hvad man skylder dem? Og hvad angår dem, som dengang stod udenfor, som i skrift og tale stillede sig imod det kæmpende Danmark, må man spørge sig selv: Hvor tør I overhovedet tage jer ret til at bringe den frihed og sikkerhed i fare, som andre købte så dyrt?

Den højtærede udenrigsminister talte om, at man ikke måtte hade det tyske folk, og han har ret; men netop derfor — også for